

• Tomáš Kunát •

Než dopadne první list

Tomáš Kunát

Než dopadne první list

K místům ve mně ukrytých

Přicházíš mi ukrást pocity

A z obrácené strany mého těla

Dutá a mrtvolná zpráva se chvěla

Signály a množství zrádných východisek

Neplatí, nefungují, zkoušíš můj horký písek

Zvětralé mé neobytné, nahnílé části

Zdlouhavý, mdlý pochod jsi ve mně zastih

Neříkám, já přítomností sděluji

Kudy a jak a co nejrychleji ke dnu jít

Jak se svázat a jak se co nejdéle trápit

Pozdě přijít a pozdě se snažit obohatit

Sleduji z výšek výrobu sedmi dnů

A sám jako Tvůrce se přistihnu

Je to už dávno, co řeky byly bezbřehé

Přijde den a déšť a sníh a padat budeme s úsměvem

Bez hudebních nástrojů v zatoulaném orchestru

Zde hledá se v nocích a beze strun

Já a průvody a věci, které se k ničemu nehodí

Chci zůstat a neutéci, učit se od svobody

Já věřil a ve snech se mi zdálo o časech dávných

O plavbách námořníků co neznámem táhli

O nápadech malířských mistrů, o sochařských pietách

K líbení prsu vyzvala mě, a čeká

Určen k políbení větrů a smíchům žen v cukrárně

Víc je ticho, víc je den a já usnul jsem bezradně
Nedaleko je kaplička, od ní jen pár kroků k vodě
Vím, že kopcem, který denně obcházím, budu osvobozen

Za ruku bral bych. Stačila by mi i hora slibů
Dlouze jsi stálo a pak dalo ses do pohybu
Mezi tím, než přijde sbohem
Budeme spolu. Budeme vždy před odchodem

Řečnil jsem a konečné slovo z větru složené

Pře se s ozvěnou, co vzniká nechtěně a opožděně

Mluvil jsem a posluchači byli zády otočeni

Vlasy vlály stařenám proti jejich beznaději

Stránka 109 má čtyři řádky se čtyřmi slovy

Zadumán jdu potichu do podkroví

Co pohled to propast a ta mě loví

Na půdě své rodiny, na poušti se brodím

Pokradmu sedím na rozích křižovatek

Naslouchám příběhům domů a zašlých matek

Zdi vítr zpomalí a klidně na mě stéká

Dlouhé stromořadí, nade mnou brána středověká

Oslovuji tekoucí proudy, jsem daleko a mizím

Poledne bludných cest a zbytečných vizí

Šumné hovory neutuchající a neunavené

Probouzím se spánkem a silným jedem

V Teplicích nad Bečvou mám svůj kamínek snů

Podzim mi slíbil, že jej ukryje, dokud nezhasnu

Já z vrchu šel po zimních schodech, ona kráčela zesponu

Láska šalebná nedává mi oddech a vždy mi bere svobodu

Odbočil jsem s holou rukou zachránit se pod mez k tisu

Kde jste knihy, kde je těžká náruč kompromisu?

Znám jen vlastní ticho a vlastní sebeklam

A horkou poušť své samoty vedoucí do pekla

Usedám a moře je v mých představách

Něco těžkého si s sebou vláčím a smutek zůstává

S lázeňskými pacienty mluvím o problémech

O lásce, o smrti, o bolesti nepokořené

Měl jsem chvíli trpkou, uprostřed oceánu

Uprostřed života a všech mých plánů

Nic než voda, vzduch, strach a sůl

Nemaje stínu, já a mrak plul

Jako refrén zněly vlny v tomto dni

Hezká noc podobala se poledni

Zde bilo jen mé srdce ledem zasypané

A hvězdy a čas, který si sám pro sebe plane

Můj letopočet uzavřený v prostoru nade mnou

Visel a zářil duhově, zvláštní to tajemno

Odkrývalo se mi věčné a vděčné spánku blaho

Moře žhavé bylo mou pozdní zprávou

Co dal bych za pohled na slunce mezi stromy

Ráno v říjnu a žasnout nad světlem, jež se lomí

Chodit opuštěnými lesy, nechat se ptáky sledovat

Znát místa, kde mě nic nevyděsí, a navždy se tam schovat

Budeme utíkat a budeme se držet

Větru psát ať více sytí růže
Lítými cestami vedoucími k horám
Kde zvuk mění se v nebeský chorál

Už mícháš, má lásko, naším nápojem
Květiny máme na stole přikryty bílým závojem
Náš vztah je náměsíčný, stříbru se podobá
Jiný drahokam se třístí jako prázdná nádoba

Jsem to vůbec já, jsi to ty?

Den si pokračuje a v dálce, ve sněhu, se tvoří šlápoty
Jednou se vydám na cestu, budeš čekat?
Padá sníh a krajina je z čerstvého mléka

Bloudím svým tělem, navždy mi uzamčeném

Velké kry, oázy i jámy všude rozprostřené
Ostré hory, sny nedobité, strom u srázu
Se starcem na skále rozhovor navážu

Dotek květů všechno hubí, barvy malíř sklídl
Kletba sama tudy chodí, zbytečné, co sis slíbil
Palčivá atmosféra mládí, mající špatnou pověst
Odkud přišlo tohle věnování, kam mám svou tíhu donést?

Te deum laudamus přichází příliš pozdě
Přítomné horko múz bývalo velký posměch
Na tmy půvabné je radost si zvykat
Je tady půlka dne, druhá bude víc píchat

Zneuctěn svým narozením, dnes je den mých jmenin
Od panovnického rodu utekl jsem k němým
Na vrcholcích největšího kolumbária
Đábel a Panna Maria mi dveře otevírá

Dělníkovi hořkne pobyt mezi skalami
Kde má těžit bílé růže, i kyslík je zde sálavý
Tu zem se propadá nebo je příliš tvrdá
Zde je jen dálava a strom, co býval kdysi vrba

Má velká a těžká paradigmata
Nezachrání jas, ale nepřestává ke mně chvátat
Nic nezměří tu šířku všemocné atmosféry
Mou audienci prázdných citů ponořených do nevěry

Na domech byli ten den malí houslisté

Rozhovor začínal a končil na bílých zdech
Jabloně rostly všem do oken, vrací se koně
Vracím se potokem, který mi ústí v domě

Ve stínu vodotrysku leželi mladí milenci
Vyležená tráva v písku probouzí se na slunci
Dej mi ruku, jsem smutný a tápu
Dala jsi mi teplý chleba, kytici muškátů

Jsme zamilovaní a díváme se spolu ven
Cítíme sních, padá nám do vlasů v dni srpnovém
Při vzpomínkách a sladkém tušení
Zní hrací skříňka jarní proměny

Na rtech má každá žena trochu ledu

Polibkem mým roztaje, dál se dostat nedovedu

Malá jezírka a tůňky potu

Toto smím říci jen za šepotu

Až vyjdu z vysoké trávy rostoucí do neznáma

Objevím se u stavení, u potoka, u sochy sv. Kristiána

Uslyším zvon vzdálené ovce, krávy bučet, datla bít

S tím co přijde a stane se, svou radost chci oslavit

Ukazuji na vše, co se mi líbí

Má ústa mluví pravdy i stálé chyby

Nechápu sám, co mám rád na plotu ze dřeva

Rez chci mít pod kůží, cítím, jak se bude rozlévat

První místo v dnešním dni patří přátelskému stisku

Uzavřel jsem nový cit, vysoko na skalisku

Do zatáček se stále vracím, kdo je vymýšlí?

Noví přátelé už jdou, ti zlí nepřišli

Ležím na vodě pár let, já, starý leknín

A voním vlnám, na hladině jsme tak pěkní

Sosny lemují naše království v dvorské pokoře

U suchých skal pustých, chtěli bychom na moře

U ticha mého splávku dívka se modlí
Kapřík lituje rybího nepohodlí
Komu se nelíbí, když žena ruce spíná?
Má oči malinko přivřená a dřímá

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti
eReading.